

Sångpostillan - Andra söndagen i Påsktiden

Bidrag från Bengt Pleijel
2008-02-13
Senast uppdaterad 2020-04-12

Andra söndagen i Påsktiden Quasimodogeniti

Påskens vittnen

Tredje årgångens läsningar:GT:
Sakarja 8:6-8
Epistel: 1 Petrus brev 1:3-9
Evangelium: Johannes 20:24-31
Psaltarpsalm: 145:1-7

Dagens bön:
Livets Gud,
du som skänker oss påskens glädje,
låt oss bevara korsets och uppståndelsens evangelium
i våra hjärtan,
så att vi dagligen dör från synden
och uppstår till att leva i dig för evigt.
Genom Jesus Kristus, vår Herre,
som lever och verkar
med dig och den helige Ande,
från evighet till evighet.
Amen.

Andra söndagen i Påsktiden har också en gammal benämning Quasimodogéniti = såsom nyfödda barn, efter begynnelseorden ur 1 Petrus 2:2-3 ”såsom nyfödda barn skall ni längta efter den rena, andliga mjölken för att växa genom den och bli räddade. Ni har ju fått smaka Herrens godhet.”. Detta är en uppmaning till dem som döptes på Påskdagen. Nu ska de lära sig att leva dopets rika liv.

Var jag går i skogar berg och dalar – är psalm 251, som skrevs 1847 av Carl Olof Rosenius, evangeliska Fosterlandsstiftelsens grundare. Psalmen handlar om Tomas och den handlar om oss. Den ska få följa oss genom predikan idag.

Söndagens text: Johannes 20:24-31

En av de tolv, Tomas, som kallades Tvillingen, hade inte varit med när Jesus kom. De andra lärjungarna sade nu till honom: ”Vi har sett Herren”;, men han sade: ”Om jag inte får se spikhålen i hans händer och sticka fingret i spikhålen och sticka handen i hans sida, tror jag det inte.”

En vecka senare var lärjungarna samlade igen, och Tomas var med. Då kom Jesus, trots att dörrarna var reglade, och stod mitt ibland dem och sade: ”Frid åt er alla.”

Därefter sade han till Tomas: ”Räck hit ditt finger, här är mina händer; räck ut din hand och stick den i min sida. Tvivla inte, utan tro!” Då svarade Tomas: ”Min Herre och min Gud.”

Jesus sade till honom: ”Du tror därför att du har sett mig. Saliga de som inte har sett men ändå tror.”

Också många tecken som inte har tagits med i denna bok gjorde Jesus i sina lärjungars åsyn. Men dessa har upptecknats för att ni skall tro att Jesus är Messias, Guds son, och för att ni genom att tro skall ha liv i hans namn.

Vi läser psalm 251 vers 1. Var jag går i skogar berg och dalar,
följer mig en vän, jag hör hans röst.
Han osynlig är, men till mig talar,
talar stundom varning, stundom tröst.
Han min Herde, gick för mig i döden,
men han lever i all evighet.
/: Sina får han följer, vårdar, föder
med osäglich trofasthet. :/

Några verser före vår text berättas det att Jesus kom och stod mitt ibland lärjungarna. Han som blev korsfäst, han som dödades

och blev begravnen, visar sig i full vitalitet och kraft. Det står inte att lärjungarna chockades av detta. De hör Jesu röst: Frid åt er alla. Jesus spred en atmosfär av godhet, trygghet, lugn Och det står: Lärjungarna blev glada när de såg Herren. (Joh 20:19-23)

En som inte blev glad var Tomas. Han var inte med. Han var ute och gick. Vi kan se Tomas när han går där fram och tillbaka genom Jerusalems gator, ensam med sin sorg, ensam med sina tankar, ensam med sina minnen. Han vandrar utan mål, fram och tillbaka. Han går inte hem den kvällen, han bara går och går. Kanske går han ut till Golgata, kanske somnar han där, trött, utmattad, ensam.

Kanske sångens ord om "var jag går i skogar berg och dalar", stämmer på Tomas. Tomas var nog en känslig person, han visste en del om både höjder och djup i sitt liv.

Första gången vi hör talas om Tomas är i Johannes 11. Jesus beslutar sig efter två dar att gå till Lasaros som var sjuk. Lärjungarna visste att det var farligt att gå till Jerusalem. Judarna hade där försökt stena Jesus. Lärjungarna försöker hindra Jesus. Men då säger Tomas: Låt oss gå med honom för att dö med honom.

Men Tomas var kanske inte bara tapper och lojal. Kan vi inte se honom som en mycket känslig person. Han hade lätt att se allting i svart. Det värsta skulle nog hända i Jerusalem. Jesus ska dö och vi ska dö med honom. Tomas är en man som har lätt att komma in depression och pessimism. Allt är hopplöst. Man kommer att döda Jesus. Det värsta kommer att hända. Jag ger upp. Låt oss gå med honom för att dö med honom.

Kanske Tomas här har en bra sak att säga oss. Låt oss gå till korset i Jerusalem för att få dö med Jesus. Vi får lägga ned våra liv Jesu kors. Lagg ned bitterhet och missmod och tvivel och mörka tankar vid Jesu kors. Vi får dö bort från synden för att leva med Jesus.

När Tomas och vi kommer på andra sidan korset öppnas våra ögon – vi ser den uppståndne Jesus. Lärjungarna blev glada när de såg Herren. På andra sidan korset öppnas våra öron - vi hör hans röst. Han talar till oss och hans röst vibrerar av kärlek – där finns både varning och tröst. Han den gode Herden följer, vårdar, föder oss med osäglig trofasthet.

Vi sjunger psalm 251 vers 1.

Vi läser psalm 251 vers 2. Allt vad vi på färden kan behöva,
allt för evigt har jag i min vän.
Allt som här mitt hjärta kan bedröva
känner han och tröstar mig igen.
När långt borta tycks mig vännen kära,
jag då minns hans ord: En liten tid,
/: sen en tid igen, och jag är nära,
då blir åter fröjd och frid.:/

En av de tolv, Tomas, som kallades Tvillingen, hade inte varit med när Jesus kom. Tomas har ju tillnamnet Tvillingen, Didymus. Berodde det på att han hade ett tvillingsyskon? Eller på att det bodde två människor inne i Tomas, trons och otrons människa? Det är väl så vi ofta tänker om Tomas. Därför tycker vi så mycket om honom. Vi kan känna igen de där slitningarna i oss när tros- och otroskrafterna rycker i oss. Vi kallar Tomas tvivlaren. Han vacklar och velar åt två håll.

Men berättelsen om Tomas är ju inte en berättelse om en tvivlare utan berättelsen om hur en som tvivlade kom till tro.

Vi kan också se annan Tomas i Bibeln. Inte tvivlaren, den som slits mellan tro och otro. Vi möter också den trofaste Tomas, han som var lojal intill döden, han som ville hålla ihop med Jesus och ville hålla sig nära Jesus vad som än hände. Kanske är det detta han säger: Utan dig Jesus är livet inte värt att leva.

Tomas var djärv, modig, lojal. Han fick både Petrus och Johannes att skämmas. För det var ju just det som Tomas sa, som fick alla att bryta upp och gå med Jesus. Låt oss gå med honom för att dö med honom. Bilden av Tomas som en som vacklar och är osäker, måste vi ändra. Här finns ingen tvekan om hans mod och hans lojalitet. Men också den mest trofaste.

Förra veckan var inte Tomas med i kyrkan. Var han för upptagen med sina egna problem? Var vägen för lång? Var det för kallt? Eller regnade det så mycket att han inte ville gå till kyrkan den gången? Eller var han trött på att höra pastor Petrus predika? Var det så med honom som det är med Guds folk idag - man går till kyrkan om man känner för det. Man drivs inte av Anden utan av känslorna. Men den som missar en mässa han missar en massa.

För den trofaste, lojale Tomas var detta knappast orsaken. Så ytlig var han nog inte. Det var nog så att hela hans kristendom hade kraschat.

Nästa morgon möter han Petrus och Johannes. Ett underligt ljus lyser i deras ansikten. "Människa", säger de

“var har du varit? Varför var du inte med oss? Vi har sett Herren!

Tomas bara kastar ifrån sig deras ord. Han kan inte tro det otroliga. Det måste vara något som Maria Magdalena inbillat dem. Jag måste se det själv innan jag tror....

Och Tomas gick därifrån. Ensam igen. Hela veckan var han där med sina tankar, sin hjärtvärk, sin bittra hopplöshet. En dag kom Petrus till honom igen. “I morgon ska vi va tillsammans igen i salen i övre våningen. Kommer du med?”

I alla dessa prövningar och svängningar i Tomas liv lärde han sig något mycket viktigt. Han lärde sig att Jesus var en vän att lita på. När hjärtat värkte och var bedrövat fanns Jesus där med tröst. När Jesus tycktes så långt bort, avlägsen så påmindes han om ord. Nu sjunger vi vers 2 och tar till oss budskapet Allt vad vi på färden kan behöva, det finner vi hos Jesus.

Vi sjunger psalm 251 vers 2.

Vi läser psalm 251 vers 3.

När på Tomas Segerfursten tänker
ser att tyngd och tvivlande han går,
skyndar han och honom nåden skänker
att få se och röra vid hans sår.
Tomas, rörd av Jesu varma hjärta,
övervunnen av hans marterskrud
/: ropar, fylld av fröjd och smärta:
O min Herre och min Gud :/

Nu står det: En vecka senare var lärjungarna samlade igen och Tomas var med dem. Då händer det igen. Jesus kommer genom de stängda dörrarna. Man hör hans röst: Frid åt er alla.

Jesus vänder sig nu särskilt till Tomas. Kom hit Tomas, räck ut din hand, räck hit ditt finger.

Hur visste Jesus att Tomas sagt att han inte kunde tro förrän han rört vid honom? Ingen av de andra hade ju berättat det för honom. Svar: Jesus hade lyssnat till vad Tomas sagt. Jesus hade varit med honom hela tiden.

För somliga måste detta va en fruktansvärd sak. Hör han allt vad jag säger? För dem som älskar Herren en underbar sak. Jesus med mig, han lyssnar till mina tvivel, han vet hur jag har det.

Jesus säger nu till Tomas: Kom hit, undersök, detta är det enda sättet för dig att tro. Kom, jag måste ha lärjungar som är övertygade om att jag lever.

Och Tomas, vad gör han? Det står inte att han gick fram och rörde vid Jesus. Han faller ned. Han stammar fram: MIN HERRE OCH MIN GUD!

Den djupaste, den största, den varmaste bebyggelsen till Jesus i hela nya Testamentet, den kommer inte från Petrus, inte från Johannes, inte från Jakob. Den kommer från Tomas. Ingen har lyckats fånga upp en sådan varm, klar, frisk trosbebyggelse som just Tomas.

Vad säger detta oss? Det säger oss kanske att från den mest tvivlande, den mest bedrövade, den som känner sig allra mest osäker på sin tro kan komma fram den klaraste, varmaste bebyggelse. Och kan göra detta genom Guds nåd.

Min Herre och min Gud!

Vi sjunger psalm 251 vers 3.

Vi läser psalm 251 vers 4.

Endast du, Uppståndne, kan mig frälsa,
endast du är med mig var jag går.
Dina sår är läkedom och hälsa.
Fäst min tro vid dig, att hem jag går.
Genom liv och död du, Herre, led mig.
Låt mig uppstå klädd i renhets skrud.
/: frälst och salig ropa, när jag ser dig:

O min Herre och min Gud:!

Det som hjälper Tomas till en sådan bekännelse är inte hans eget sökande, hans tänkande, hans stora intellektuella kapacitet. Nej, det är Jesus, den uppståndne och levande som söker upp honom och som söker upp oss och säger till oss: Du tror därför att du har sett mig, saliga är de som inte ser men ändå tror.

Jesus ger här den sista saligprisningen. ”Tomas, du hade varit mycket lyckligare den här veckan om du i stället hade trott på vad du fått höra. När du hör, hittar du den himmelska saligheten redan nu. Det som öronen hör går djupare än det som ögonen ser.” Jesu ord blir ord av liv i oss.

Och så slutar Johannes sitt evangelium med att säga att det fanns mycket mer som Jesus gjort än som fanns upptecknat i hans evangelium. Men det han skrivit är tillräckligt för att ni skall tro och för att ni genom tron skall ha liv hans namn. Denna bok hjälper oss att tro att Jesus är Guds Son, som dött för oss och segrat över allt djävulskap och som möter oss gång på gång och upprättar oss gång på gång så att vi med Tomas kan med glädje utropa:

Min Herre och min Gud!

Vi sjunger psalm 251 vers 4.

Ordbrukarens övningar

Såsom nyfödda barn skall ni längta efter den rena, andliga mjölken för att växa genom den och bli räddade.

Ni har ju fått smaka Herrens godhet.

1 Petrus 2:2-3 Tomas sade till Jesus:

Min Herre och min Gud.

Joh 20:28 Jesus sade till Tomas:

”Du tror därför att du har sett mig.

Saliga de som inte har sett men ändå tror.”

Joh 20:29 Också många tecken som inte har tagits med i denna bok gjorde Jesus

i sina lärjungars åsyn. Men dessa har upptecknats

för att ni skall tro att Jesus är Messias, Guds son,

och för att ni genom att tro skall ha liv i hans namn.

Joh 20:30-31 Läs, sjung, gnola psalm 251.

Ur bibelskolans skattkammareLäs Nyfikenhetsvandring 33 ”igen”.